

ОРАЧЪТЪ (радостенъ): Колкото за това, господарю, ще се опитамъ. Бива ме и още!.. Само да ми паднатъ гжскитъ на ржце!

ЦАРЪТЪ (подава му ржка): Сбогомъ, дѣдо!.. Сбогомъ!

ОРАЧЪТЪ (покланя се на царя): Сбогомъ, господарю!

Боляритъ се учудватъ, че царьтъ подава ржка на орача.

ОРАЧЪТЪ (покланя се и на боляритъ): Сбогомъ, приятели, добъръ ви пжтъ. . . Па заповѣдайте пакъ!

Царьтъ и боляритъ излизатъ. Излиза и орачътъ отъ другата страна на полянката. Изкачатъ на полянката птичкитъ, цвѣтята, пеперудкитъ, брѣмбарчетата, калинкитъ, шурчетата, джуджетата и ластовичката.

ЛАСТОВИЧКАТА: Чухте ли?

ВСИЧКИ: Чухме, чухме!

ПОЛСКИЯТЪ МАКЪ: Чухме всичко, но право да си кажа, азъ не разбрахъ нищо отъ разговора имъ. . .

ПТИЧКИТЪ: И ние нищо не разбрахме!

ПЕПЕРУДКИТЪ: И ние!

ЦВѢТЯТА: И ние!

ШУРЧЕТАТА и КАЛИНКИТЪ: И ние, и ние!

ЛАСТОВИЧКАТА: Ехъ, умни думи, умни царски думи, мжчно се разбиратъ. . . Видѣхте ли, че и боляритъ нищо не разбраха? . . .

ВСИЧКИ: Да, да, да! . . .

ПОЛСКИЯТЪ МАКЪ: А стариятъ орачъ всичко разбра и на всички въпроси отговори.

ЛАСТОВИЧКАТА: Да, той всичко разбра. . . И всрѣдъ протия народъ има умни хора. . . И затова царьтъ иска самъ да види всички, самичекъ да чуе всичко и самъ да разбере умнитъ хора. . .

ПОЛСКИЯТЪ МАКЪ: Ама никой го не познава, че е царь.

ЛАСТОВИЧКАТА: Така иска той. . . Никой да го не познава, за да бждатъ всички откровени, искрени и свободно да говорятъ предъ него. . .

ЕДНО ДЖУДЖЕ: Много уменъ е нашиятъ царь!

В ИЧКИ: Да, да, да! . . . Уменъ е нашиятъ царь! . . .

Шурчетата засвирватъ хоро. Всички се хващатъ на хорото и играятъ Ластовичката води хорото.

Свечерява се. Блесватъ звездички на небето. . .

(ЗАВЕСА)

(Продължава въ втора книжка)

Александъръ Спасовъ

ЗЛАТНАТА ТОЯГА

Да бѣше тя поне нѣкоя хубава тояга, иди-дойди, ами то единъ кривондѣлъ отъ лѣсково дърво. На пжтъ да го намѣришъ, да не го погледнешъ.

— Хвърли я, бе дѣдо Стоимене, — думмахме му, — хвърли я, па вземи друга, хемъ по-лека, хемъ по-хубава. Съ радостъ да я носишъ!